

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolijo frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“. Upravništvu naj se blagovoliivo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Pisma o Rusiji.

I.

Ta ogromna severna država originalna je v marsikakem oziru. Meje v daljnji Aziji jej še niso določene in gotove, meja proti Evropi pa je tako strogo čuvana, kakor nikjer drugje. Ob tej meji nastavljene so carinske in druge straže, zadržavajo se osebe, ki nimajo dovoljnih izkaznic, zadržava se blago, ki se hoče vtihotapiti, zadržavajo se pa celo železniški vagoni, kajti železnice v Rusiji imajo drugačen tir, nego druge evropske. Vse te in druge zaščite dajejo Rusiji neko posebnost, rusko svojstvo razlikuje se od drugih narodov, in Rusi, ki odpotujejo z doma, naznanjajo to z besedami: „Idem v Evropo“, kakor bi Rusije ne bilo v Evropi in kakor bi hoteli reči ponosno, da je Rusija jednaka vsej Evropi.

Ta ponos tudi nij brez opravičene podlage, kajti ozemlje Rusije je itak že prostranije, nego vsa Evropa, pa tudi sile te velikanske države naraščajo v takej meri, da vzbujajo pozornost vseh državnikov, statistikov in vojskovodij, kajti prebivalstvo Rusije, ki je mnogo večje, nego katere koli dozdanih svetovnih držav, počenši od Aleksandra Velikega pa do današnjega dne, množi se v nepričakovanem številu.

Pri predzadnjem popisu l. 1869.—70. našli so v vsem ruskem carstvu 85.570.646 duš in takrat že izračunili so ruski statistiki, da nobena nepravilnost, bodi si neplodnost, vojska, kuga, lakota ali kakeršna koli bolezen, ne more ovirati, da bi prebivalstvo silnega carstva ne naraslo vsako leto za vsaj jeden milijon. Zadnje ljudsko štetiljenje bi se bilo moralo vršiti l. 1880.—81., kajti na evropskem shodu vseh statistikov l. 1872. ukrenilo in po vseh vladah odobrilo se je, da naj se vsacih pet let ali pa vsaj

vsacih deset let popiše ljudstvo. Ker je bila pa Rusija l. 1880.—81. iz raznih a dobro poznatih vzrokov zadržana, vršilo se je štetiljenje jedno leto pozneje l. 1881.—82., in našli so, kakor se je v tem listu že omenilo, 100,038.348 prebivalcev. Narod pomnožil se je tedaj v 12 letih za 14 in pol milijona, zdaj pa, ko je doseženo število 100 milijonov, bode naraščaj še izdatnejši in se sme na leto računati vsaj na poldrugi milijon prirastka.

Do zdaj govorilo in pisalo se je navadno le o 70 milijonih prebivalcev in z vso temeljitostjo zanimalo, da bi Rusija imela 80 milijonov, zdaj pa statistika z neovrgljivimi podatki kaže: 100 milijonov.

Nemce vznemirjalo je množenje ruskega naroda že 1867. l., ko se je na Dunaji razpravljala v geografičnem zavodu ta redka prikazen in se je pri tej priliki kot vzrok navajalo, da nij nič posebnega, ako ruska mati rodi 10—15 otrok. Tak prirastek bil bi drugod nevaren in državniki bi morali za časa skrbeti, kako ga preprečiti ali vsaj olajšati iz njega pojavljajoče se posledice. A Rusija ima zemlje dovolj, nij se bati preobljudenja, kajti v skoraj neizmernih prostorih te države more živeti več sto milijonov ljudi. Rusko ozemlje broji nad 400 000 štirjaških milj in če se računata polovica kot neplodna, sterilna zemlja, ima vendar ostala polovica še vedno prostora in živeža za 800 milijonov. Pri tem se računa samo 4000 prebivalcev na jedno štirjaško miljo, kar je pa jako malo, ako pomislimo, da v Krkonosih, pri Milanu, na Francoskem in Angleškem živi po 16—20.000 ljudi na jedno štirjaško miljo. Rusiji se tedaj iz tega, kakor tudi iz drugih vzrokov, katere je deloma že dr. Josip Srnc navel v svojej brošuri „Der Materialismus und das Slaventhum“, nij bati ni preobljudenja, ni pauperisma, ni socialdemokratov, kakor Nemčiji, katera že zdaj ne more skoraj več rediti svojega prebivalstva, ki se je pomno-

žilo že na 45 milijonov na ne popolnem 10.000 štirjaških milj in katero narašča na leto za pol milijona. Če narase v Nemčiji prebivalstvo še za nekoliko milijonov, ali pa če preneha izseljevanje v Ameriko, potem bode zlo, in to preobljudenje bo še množilo ekspanzivno silo Nemčije, ki je že zdaj neznosna in vsem sosedom na kvar.

Isto tako godilo se bode v Italiji čez nekoliko let in v Angliji, posebno če izgubi jedno ali drugo svojih prekmorskih kolonij, ka mor se odtaka zdaj odvisna in doma nepotrebna kri. Najsrečnejši položaj ima Francoska, ker se prebivalstvo na leto pomnoži komaj za 100.000 duš in sta promet in trgovina tako razvita, da bode tudi za te nove državljane vedno dovolj kruha. Naša Avstrija pomogla si je s pridobitvo Bosne in Hercegovine nekoliko, da tako naglo, vsaj v nekojih pokrajinah, se nij še bati preobljudenja, vendar se zanikati ne da, da imamo v Českeji že okraje, ki svojih prebivalcev ne rede več, ki tedaj morajo križem svet.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 20. julija.

O občinskih volitvah v **Spjjetu**, ki pričele so vršiti se v 17. dan t. m., prinaša hrvatski „Pozor“ naslednji veseli telegram: „Prva zmaga denes v Podstrani. Voljeni so: narodni zastopnik dr. Bulat, župnik Btanga, Mhanović, Banič s 480 glasovi proti 152. Veliko navdušenje v narodu. Nasprotniki „italianissimi“ pridobodo vsega vkup le osem kandidatov. Zmaga v prvem in drugem volilnem razredu za 24 zastopnikov nam je zagotovljena.“ — Včerajšnji „Narodni List“ pa piše o tej zmagi mej drugim tudi: „Ako se pomisli, da izza 20 let nij bilo čuti narodnega glasu v občini spljetskeji, da je tu gospodovalo neomejeno samosilje Bajamontovo, imeli bi dovolj razlogov radovati se tudi že tega vspeha v Podstrani, če tudi nam bi ne bila zagotovljena

LISTEK.

O citatih.

Vsak slovenski pisatelj in vsak pisateljski diletant, ki je še kdaj zastavil pero na potrpežljivi papir, doživel je gotovo čestokrat sitno nepravilno, da hipoma zastane govora gladki tok, da se mu, kakor bi rekel, zadere pero, da ne more naprej. V tem neugodnem položaji zró nekateri na strop, kakor otrok pod drevesom stoječ na sočno hruško, ki tam gori na konci šibke veje žoltji toli vablivo; drugi skočijo po konci in korakajo po sobi ali si pa zapalé smodko, češ, vonjava dobre havane privabila ti bode potrebno misel, pojem, katerega se ne domisliš, ali pa izraz, kakeršnega bi baš rad. Še bolj duhoviti pa nekako srdito grizejo uporno pero ali vsaj peresni ročaj in čakajo, da pride „spiritus motor“, ki potisne v kolovozu zastali voziček za nekoliko stavkov naprej. In tak „deus ex machina“ je premnogokratov iz tega ali onega pisatelja vzeti citat, katerega pisec potem radosten in nekako samosvesten pritisne mej rebra svojega proizvoda, „late qui splendeat“, kakor bi rekel Horacij.

V resnici, citati so večkrat neobhodno potrebni, neizogibljivi, vsikdar pa dobro došli. Ko človek uže več kaj pisati ne vé, oskube jednega, dva, ali po priliki tudi več pesnikov, zveže te nabrane bisere po svojem okusu, kakor vé in zna, in spis ali pa članek je gotov, in kar je največje pomembe, čita se prav dobro in občinstvo obsiplje ga s hvalo in priznanjem. Nemci, ki so v marsičem praktični, priznali so uže davno važnost in rabljivost citatov ter priredili mnogo izdaj, polnih najnavadnejših in najtehtovitejših citatov, katere nahajamo pod naslovi „Geflügelte Worte“ itd. skoraj pri vsakem lepopsnem ali političnem pisatelji, ki ne more pogrešati teh „duševnih bergelj“.

Citati so, kakor sem rekel, v istini neizogibljivi, pomagajo ti iz fatalne nepravilike, vrhu tega imajo pa čisto tudi toliko prikladno obliko, tako srečno in dovtipno sestavo, da bi sam pri največjem naporu za jednako misel ne našel tako pristajoče vnanjosti, saj vse, kar „se giblje in ziblje“ mej bregovi srca in kar z električno hitrostjo šviga po ovinkih in zavojih naših možjanov, vse se je uže mislilo in tudi pisalo davno pred nami.

Uže sivi Ben Akiba zatrjuje ponavljajoč:

„Alles schon da gewesen“,

in genijalni Göthe, ki je vseskozi pretipal in spoznal dolino solza, nekako nevoljno pravi:

„Wer kann was dummes, wer was kluges denken,
Das nicht die Vorwelt schon gedacht.“

In njegov vrstnik Schiller poje skoraj v istem smislu, rekoč:

„Alles wiederholt sich nur im Leben,
Ewig jung ist nur die Phantasie:
Was sich nie und nirgends hat begeben,
Das allein veraltet nie.“

A pa ne le mi v devetnajstem stoletji živeči, davno pred nami dokazali so ostroumni možje, da je le malo novega pod solncem, kajti uže Terencij toži:

„Nullum est jam dictum, quod non sit dictum prius.“

In sv. Donat, dalmatinskega Jeronima učitelj, izreče še bolj vročekrvno:

„Pereant, qui ante nos nostra dixerunt!“

A pri tej opravičenosti in neizogibljivosti citatov vendar nij prav, rabiti jih prepogosto. „Est modus in rebus, sunt certi denique fines“ in komur to še nij dovolj, naj si zabeleži, da „omne nimium vertitur in vitium“.

V vzhodnej Štajerskeji naletel som jednoč na starega, častitljivega župnika, ki je imel toliko cita-

zmaga tudi v drugem in v prvem volilnem razredu s še 24 zastopniki. Čakajmo za to mirni konečnega vspeha, prepričani, da predvčerajšnja prva zmaga biti če sijajno ovenčana z drugo in tretjo dne 21. in 22. tega meseca. Bog vojská, ki nas je srečno doslej vodil v tej veliki vojni, on biti če z nami tudi pri konečni zmagi. — Srečno! — Živio preporojeni naš Spljet!

Proces zoper Rusine, obdolžene veleizdajstva, končan bode v 25. dan t. m. Državni pravdnik bode najbrž odmaknil nekatere zatožbe.

V Bosni in Hercegovini vrši se novčenje, barem po poročilu službenega lista deželne vlade v Sarajevu, popolnem mirno in redno. Te dni bil je vojaški nabor v Bihaću, Tešnju, Glamoču, Kladnja, Petrovcu, Livnu itd.

Vnanje države.

Iz Egipta: V Kajiri je vse narobe in v Tanti, Massuah in Zazazigu mesarili so zopet z Evropejci. Arabi paša pa organizira svoj upor. Ime noval je Ali Feymo, zagrizenega protivnika Evropejcev, poveljnikom sueškega kanala, egiptovske čete pa zidajo povsodi trdnjave, pri Kafr-el Dauaru blizu Aleksandrije, pri Rosseti in Damietti in nasproti Suecu. Ob enem skuša Arabi vzdigniti in postaviti na noge ves narod in napeljuje stvar najbolj iz Kajire, ki je za fanatizem in upor pripravljena kot navlašče. Arabi paše vojska sama, ki je vrejena prav po evropsko, delovala bi izvrstno, ko bi je Arabi paša ne bil spridil in razvadil; za njegove vlade popustili so jo tudi najboljši častniki, zlasti evropejski. Kako da stoji egiptovska vojska na slabih nogah, pokazala je jasno v rusko-turški vojski. Da so se pa 11. julija Arabci postavili v tako nevarnost ter začeli boj z brez primere močnejšimi Angleži ter tako podajali se kot otroci v gotovo smrt, to da se razlagati iz okoliščine, da Arabi paša umeje svoje čete navdušiti, napolniti jih s slepo vero in zmagovitim samozaupanjem. Te čete pa, ki so tako pogumno branile trdnjave v Aleksandriji, te dale se bodo še na dalje tako voditi, ne vedni in najvni so dovolj Arabci. Uže je Arabi paša razglasiti dal, da Angleži so pač dobri vojniki na morji, a da na kopnem bode jih zmagati lahko. Beduvini so tudi zelo grabljivi in sebični, in tedaj je lahko misliti, da bodo od vseh stranij puščave pribumeli k vojski in šli z njo na rop in plen. Tako imela bode vsaka vlast, katerakoli prevzame okupacijo v Egiptu, svoje težave in ne bode jej gladkim potom mogoče odstraniti vse nemirneže, osobito če se vzame v poštev še tuje, nenavadno obnehje, dalje da je zemlja ob Nilu lahko dejati pod vodo, da v marsikaterih delih dežele manjka vode itd. — Če bode imel Arabi paša časa, pomnožiti vojsko, ustrojiti upor, ter sploh vse pripraviti v obrambo deželo, po tem stavile se bodo evropskim četam še večje zapreke in težkoče. Da se torej tamo doli povrne kmalu mir, treba je hitro in močno poseči v Egipt. Ali vse prej, nego to! Sultan še zdaj nij odgovoril na povabilo, ali bo poslal turških vojakov v Egipt ali ne, in zopet postavile so mu vevlasti obrok do denšnjega dne, da odgovori na intervencijske predloge. Ako tudi denes ne vzprejme povabila ali ne da odgovora, tedaj ponovijo naj poslanci ta predlog in določijo sultanu še daljnega časa za premišljevanje. To odlašanje pride gotovo jedinemu Arabi paši v dobro in vsaka ura, ki jo prežene Turčija s svojim obotavljanjem, prinese egiptovskemu uporu novih močij. Angleži, ki so pred kratkim pokazali

tolikšno železno voljo in odločnost, obnašajo se zdaj v Aleksandriji, kakor da bi se uže kesali svojega lastnega dela. V ponedeljek stopilo je 5800 angleških mož v Aleksandrijo in začeli so takoj zasedati trdnjave, a kmalu na to ostavili so jih. Kakor vse kaže, radi bi se Angleži rešili iz teh zadržulj, ker prepustiti hočejo baje vso upravo domačim oblastnikom, še celo redarstvo, zaradi katerega so prav za prav bili prišli, nameravajo izročiti domačinom. Red v Egiptu doseže naj se mirnim putem, brez prelivanja krvi, — tako glasi se zdaj in tako bilo bi tudi prav, da ne bi Arabi paša stal za petami. Dokler pa ta usurpator oblaštuje večji del Egipta, tako dolgo bode vsako obotavljanje in odlašanje nevarno in zlodejno. — V „Journal des Débats“ objavlja znani publicist Gabriel Charmes, temeljit poznavatelj Nilove dežele, daljši članek o egiptovski vojski, katerej odreka od kraja do konca vso veljavo, da se je namreč skoraj popolnem uže zničala, da ostali vojaki niso več za rabo, temveč so sami ubežniki in roparji itd. Prav bi bilo, da se v tej sodbi nij zmotil slavni Charmes. — Sultan pbklical je Derviš pašo nazaj v Carigrad, zakaj, se ne more še reči; da bi bil svoj nalog izvršil dobro, tega pač ne more verjeti Abdul Hamid.

Dopisi.

Iz Brezovice 17. julija [Izv. dop.] (V Borovnici na veselici.) Prijazni sosedje naši, Borovničanje, poslali so bili tudi nam na Brezovico vabilo na veselico, katero je preteklo nedeljo priredilo v korist „Narodnemu Domu“ njih vrlo „bralno društvo“. Z veseljem sili smo tedaj na vozove. Blizajoč se Vrhniki, prišla mi je na um vrhniška kavarna in silno sem bil radoveden je li res, kar nam je nedavno povedal „Vrhniški pohajkovelec“ o njenem prerobenju. Dobro sem vedel, kakšna je bila ta kavarna pred nekaj leti, ko sem bil zadnjič tam. Nad njenim vhodom stara, vegasta in zaprašena tabla z nemškim napisom, v njej pa kup starih filistrov, čitajočih v blazega spomina „Tagblattu“, ter v „Laibacherici“, tedaj vrednej sestri onemu lističu. Zahtevajočemu „Slovenski Narod“ reklo se mi je: „Pri nas berejo samo gospodje“. Moja prijatelja pa, s katerima sem prišel semkaj, počela sta biljardovati. Ko grajata biljard, odgovorilo se jima je: „Pri nas biljardujejo samo — kmetje!“

Lehko je tedaj umeti, da besedam „Vrhniškega pohajkovalca“ o tako radikalnej izpremambi nijsem mogel verjeti popolnem, ter da sem ta pot, peljaje se mimo, posebno pozoren bil na to kavarno. Ali kako sem se začudil, ko nijsem videl nikake kavarne in nikake table, niti one stare nemške, niti nove slovenske! In kako tudi? Pred hišo stala je vrsta voz, okrašenih z mnogobrojnimi slovenskimi in cesarskimi zastavami ter mlaji, zakrivajočimi kavarne in nje napis. Okrog voz ter po trgu pa se je trlo naših zavednih, vrlih Vrhničanov in krepko so razlegale se narodne pesni in živio klici.

Tedaj pa me nij bilo strah, da bi za temi mlaji in zastavami visela nemška tabla in bi sedeli stari filistri ter čitali iz nemškutarskih novin. — Tu

počakali smo, da so posedli Vrhničanje in potem — v Borovnico! Kmalu bili smo sredi pota, v Bistri. Da nij za mano Vrhnike, pred mano Borovnice, krog mene pa prepevanja narodnih pesni, mislil bi, da smo v kraji, po katerem se pretakata mleko in med nemške kulture. Kajti po tukajšnje restavracije fasadi vlečejo se v ogromnih črnih črkah debeli napisi: Wagnerei, Tischlerei, Drechslerei, Restauration Freudenthal! Tako, da bi ne bilo nič čuda, če bi se pred njimi plašili konji! Nemško to koketiranje zdelo se nam lje tem neumestnejše, ker vemo, da pod to streho bijejo narodna srca in v Bistri sploh Nemcev nij!

Dospevši mimo prijaznih vasic v Borovnico, pozdravi nas „narodno bralno društvo“ s krasno svojo zastavo. Ker je bilo še pre zgodaj, prekoračil sem lepo vas, pri tem pa oglašal se pri znancih, ki so me kar obložili z „bobom“, kateri se je to „žeganjsko nedeljo“ nacvrl sv. Marjeti na čast. Prčaši vina in v prijateljskih pogovorih potekel nam je urno čas, tako da je bilo na slavnostnem prostoru pred „gostilno pod kolodvorom“ zbranega mnogo občinstva, naroda in gospode, ko sva stopila mej nje tudi midva s Tonetom iz sosednje nam vasi. Pred slavolokom, ki je pozdravljal ob vходу goste, ustavil se je bil prijatelj Tone ter pazno ogledaval zelenje in zastave.

„Mar ti nij po godi?“ vprašam ga.

„Pač. A tak nij, kakeršen je bil naš.“

„Váš? Saj še nikdar nobenega naredili nijste.“

„Ej, kaj si uže pozabil?“

Jaz nekoliko pomislim, potem pa sem se moral glasno zasmejati svojemu prijatelju. Tisto leto namreč, ko je bil na Vižmarjih tabor in se je tam mnogo govorilo v slovenskem duhu, napravili so fantje iz Tonetove vasi jeseni, ko so imeli doma „bob“, pred cerkvijo slavolok; na sprednji njegove strani priporočili so se svojemu patronu, na drugo stran pa zapisali:

„Živio slovenski duh,
Pa naš ta ledik stan.“

Moj prijatelj je tedaj primerjajoč borovniški slavolok z nekdanjim lastnim našel, da borovniški nijma tacega napisa.

Predno pričela se je slavnost, gledal sem krog sebe, vesel vseh teh olepšav in hvalil sem sam pri sebi gostilničarja Josipa Koširja, moža redkega poštenja in iskrene ljubezni do naroda, ki se je dal kmalu vzbuditi v narodno zavedanje in se zdaj ne boji ni truda ni stroškov, da bi se le povzdignila slovenska čast. Oziral sem se tudi po občinstvu in videl več odličnih mož iz domačega kraja, iz Ljubljane, iz Logatca, iz Brezovice, iz Il. Bistrice, iz Postojine in od drugod, zlasti pa je bilo zdaj videti veliko število Vrhničanov in Verdjanov s svojim vrlim županom g. Leuassijem na čelu, ki so ta dan na posebno izpodbujevanje s strani g. D. Jelovškega delali čast Vrhniki ter povišali hvalno slavnosti obraz. Naravnost pa moram povedati, da sem

tov v svojej torbi in jih je rabil tako umestno, da se kaj jednacega ne spominam ni preje ni pozneje. Prišla sva ob jednom opoludne v krčmi vkupe in kakor naravno čakala na obed. On vzel je košček kruha, potresel ga s soljo, a pri tem opomnil:

„In sale et in sole omnia consistunt.“

Pri juhi — imeli smo rezance — a ker jih je bilo prav malo, juha tedaj redka, citiral je Virgila:

„Rari nantes in gurgite vasto.“

Prinese se mu potem riba, bil je jako lep karp. Lotivši se ga pri glavi, čutil je potrebo opravičiti to svoje dejanje in poučil me je rekoč:

„Caponem capite a cauda
Carponem a capite lauda.“

Zapamtil sem si to pravilo in zagotavljam, da je iznajditelj tega izreka, ki je gotovo bil gourmand, pogodil istino.

Ko bil je s karpom gotov, opomnil je: „Der Fisch muss schwimmen“ ter dosledno poprijel steklenico in natočil si dobrega „Sandbergerja“ in popivši malo čašico menil je: „Žlahtna kapljica“, pri takej bi rekel Italijan:

„Il vino fa cantar,
L'acqua lacrimar.“

Donesla se je potem še tretja jed, moj župnik vedel je pri vsakej mrvici nov citat. Nijsem si vseh zapamtil, a toliko vem, da mi je, ko je govorica tako nanesla, navajal tudi Vodnikove „Na žganjih tropine“ potem pa primerjaje dodal „menu“ gornje italijanskega „gourmanda“:

Vin' Vincentin, pan' Padovan
Tripe Trevisane, donne Veneziane.

Pri salati povedal je, da treba k dobri salati štiri osebe: Zapravljivca, ki lije olje, skopuha, da daje potrebni kis, modrijana za sol in norca, ki vse dobro pomeša. Napravil mi je s svojimi mnogimi citati res veliko zabave, žal, da si vseh nijsem zapamtil. Kakor sem, ko je odšel, po krčmarju zvedel, bil je moj župnik svoje dni vojaški kaplan, obhodil veliko sveta, za tega delj pridobil si je nenavadno veliko znanja za vsakdanje življenje jako prikladnih citatov. Zdaj nij več mej živimi.

Kakor sem uže rekel, bili so mi v tem slučaji citati jako po volji in razvedrili so me kaj ugodno. A to nij vselej tako. Prepogosti citati in

pri vsakej neznatnej priliki rabljeni naposled vender presedajo in človek postane, če vse nič ne pomaga, vsled vednih in ponavljajočih citatov nekako nervozen. To sem skušal sam. Osnovali smo pred leti v Ljubljani, ko je izhajal še Krasnik — Kličev izvrstni „Floh“ svoj klub z imenom „Flohklub“, čegar člani imeli so karakteristična imena tipičnih oseb v „Flohu“. V tem klubu bil je Grundhubinger, Kniebeiss, Bezirksberger, Ladislaus Bubus, Domokos itd. — Kniebeiss, jako poštena duša, bil je deloma samouk, a tako željen vednosti, da je noč in dan tičal v knjigah. To bi ne bilo nič hudega, temveč vse hvale vredno, da nij na večer v družbi vse ponavljal, kar je čez dan čital in pri vsakej priliki rabil ta in oni citat, češ, saj sem to in to tudi bral. To večno in neprestano citiranje smo z ozirem na pregovor „Geduld bringt Rosen“ dlje časa voljno prenašali, a ko smo se uverili, da naša potrpnost ne rodi nikakega plodu, smo Kniebeissu kar naravnost povedali svoje mnenje. Nekaj časa se je še ustavljal, a ko mu jeden izmed nas pove francosko sodbo o citatih: „Le citat est l'esprit, des ceux, qui n'en ont pas“ in sem mu jaz ta citat poslovenil, da je

jih tudi več gostov pogrešal. Tako na primer došlo jih je iz Ljubljane celih — šest; ta navada nij ravno preveč lepa, da se skoraj ostentativno izogibljemo narodnim slavnostim! V takih in enakih mislih sem bil, ko je stopil na oder društva vrli predsednik g. Ivan Borštnik ter nas začel pozdravljati; tedaj je tudi izpregovoril besede, ki so nam bile zelo všeč: . . . „Nij smo prišli samo veselit se. Da smo hoteli to, sedeli bi lahko drugje za političnimi mizami, a ne za mizami iz klad in desak, za silo sestavljenimi. Narodova čast, ta je prva . . .“ V istini vrlo! — Gospodje pevci, domači in drugi, zapeli so potem pod vodstvom gospoda učitelja Ribnikarja nekatere zборе. Na to prišel je na vrsto slavnostni govor in tedaj razložil je gospod Ivan Resman z njemu prirojeno zgovornostjo namen „Narodnega Doma“: „Na Dunaji imamo cesarsko palačo, kamor se vsa Avstrija s ponosom in zupanjem ozira. V belej Ljubljani imeli bomo „Narodni Dom“, na kateri zri bodemo vsi Slovenci.“ — Priprosto ljudstvo gledalo je nepremično v govornika in na obrazih si jim bral utis gorkih, v vneti besedi izraženih govornikovih čutil.

Po končanem govoru zapeli so zopet gospodje pevci, a na to jele so spečavati se številke loterije; stvar bila je dobro organizirana, prodajalci pa so tudi bili celi doktorji, da se jim nijsi mogel ubraniti in si moral odkupiti se. Poleg mene dejala je gospica: „taci mladini in „nobel“ beračev se človek odkriža najtežje“. Prav so imeli, da so bili sitni! Za to so pa tudi dosegli lepe denarje, kakor se mi zdi. Pripomoglo je se ve tudi to, da so se dobitki podarili v blagi ta namen in gre v tem oziru zlasti hvala rodoljubnim rodovinama V. D. v Bistri in J. M. v Borovnici. Loterija trajala je primeroma dolgo, vender ne toliko časa, da bi bila opravičena tista nestrpljiva gospoda, ki je koj po govoru zapustila slavnostni prostor ter šla za svojim nemožkim glasilom: povsodi drugje, le tam ne, kjer biti moram. Po tem takem nij bilo tiste blagodejne domače zabave, ki pride sama ob sebi, če ostanejo gostje vkupe tam, kjer jih veže okoliščina narodne slavnosti. To zdelo se mi je potrebno tukaj omeniti z ozirom na precej razširjeno to napako.

Na kegljišči poskušali so še zadnji svojo srečo za dobitke, ki so se razdelili tisti večer ob desetih. Mladi svet se je veselil do ranega jutra na plesu, drugi pa smo pri čaši vina politizirali in kritizirali, kakor je to sploh človeška slabost. Vmes pa smo tudi „katero rekli“ ali zapeli. Ta večer občudovati smo imeli tudi priliko tenor gospoda Medena, zlasti v „Tičici“. Sploh imeli smo se dobro, zbrani v slovenskem duhu in delujoči za narodno čast. Častiti odbor „borovniškega bralnega društva“ obdolžil nam je naša srca v obilnej meri, v narodno zgodovino pa si je zapisal zopet stalno zaslugi! Poživi ga Bog!

citati duhovitost neduhovitih, upognil je glavo in v bodoče so se citati ponavljali le redkokedaj. „Sic me servavit Apollo“.

Ubogi Kniebeiss, ki je bil svojemu originalu na Bisambergu tako podoben, da je celo palec na nogi imel jednako poučljivo in najivno zakrivljen, moral je že davno „pod rušev prt“ ali kakor Nemec pravi „ins Gras beissen“. Žal mi je za njegovo zlato, domorodno srce, za njegov redki, neupogljiv značaj in za njegove mnoge dobre lastnosti, odpustil bi mu vse citate, da ga vidim zopet mej nami. Tako pa naj mu „in perpetuum rei memoriam“ tu bode zabeleženo gaslo, katero je nekdanj zapisal v spominsko knjigo pod Šmarno goro:

„Postaja svetla na življenja temnem poti,
Sprejmi popotnika v naročje svoje,
Ki je prestal življenja trde boje,
In mirno zré prihodnosti nasproti.“

Citat, ki je napisan pri vходу na ljubljansko pokopališče: „Ecce sortem!“ obstinil se je tudi pri našem citatov polnem Kniebeissu, o katerem bi s Preširnom rekel tudi jaz:

„Ena se Tebi je želja spolnila,
V zemlji domači da truplo leži.“

Domokos.

Meni pa gotovo nij bilo žal pota tja in nazaj, meni, ki sem — iz Brezovice domá.

Iz Celja 19. julija [Izv. dop.] Uže na dan prepovedanega „Parteitaga“ 16. t. m. smo z radovednostjo pričakovali napovedanega „Kmetškega prijatelja“ ali tudi tega nij bilo in še le včeraj na večer izšel je morda zarad nepričakovanih ovir, ali pa, ker se gospod urednik dr. Glantschnigg nij še popolnoma naučil slovenskega in ker je še le soboto na večer došel odrešenik v podobi „Chefredakterja“ (tako se imenuje sam) exstud. Konschegga iz Ljubljane, katerega so menda najeli celjski nemškutarčki, da jim iz zadrege pomaga, kajti uredovanje slovenskega lista, naj bo uže tak ali tak, jim vender dela velike preglavice, in česar se Jurček nij učil, tudi Jurij znal ne bo. Pohajkujočega nedeljo po celjskih ulicah, me prijatelji opozorijo na celjske kulturträgerje, kateri so bili vsi zbrani „von Chef angefangen bis zum harmlosen Plauderer der Cillier Zeitung“, in mej njimi siloviti? — Konschegg; mislim si, morebiti prepovedanega Parteitaga išče, ali temu ugovarjajo moji prijatelji in menijo, da pri uredovanju dr. Glantschniggu pomaga, in zadnje bo brž ko ne istina, kajti videl sem tega „Chefredakterja“ menda „Ljub. Wochenblatta“ še v ponedeljek po Celji hodečega, in v torek izšel je, kakor uže omenjeno, Glantschniggov „Prijatelj“. Kritiko o tem lističi prepustim drugim, komur se to vredno zdi, meni se ne zdi vredno zato v črnilo pomakati. Hotel sem le toliko naznaniti, da se bode vedelo, iz kakega vira zajema „Kmetški prijatelj“.

Iz Trsta 19. julija [Izv. dop.] Predsinočnjim ob 6. uri bila je prva seja mestnega odbora. Prišli so vsi, le iz desne Mauser je manjkal, ker je potoval po poslilih v Dalmacijo. Bila je na dnevnem redu volitev delegacije in raznih odsekov. Oddanih je bilo 51 glasovnic, 25 belih in 26 napisanih, kar je toliko, kakor da ne bi bilo navzočih onih 25 odbornikov. Galerija je ploskala. Ko se plosk poleže, zagrmí od druge strani: Abasso il Progresso! fuora il Progresso! Se ve, da je to tudi osupnilo lahone, kajti, do zdaj so le oni vpili na galeriji, od zdaj pa ne bodo več sami pri zborovih sejah. Stvar je zelo napeta, mislim, da se bodo desničarji zelo na deželo podali in v kopeli, nekateri bodo izostajali iz zbora, brez delegacije in odsekov pa mestni zbor živeti ne more in tako zna nekaj priti, kar je uže davno namenjeno lahomom.

Delavsko podporno društvo pod pokroviteljstvom Nj. c. kr. visokosti cesarjeviča, zadobilo je še visoko čast, da bode visoka gospa cesarjevičeva soproga Stefanija kumica društvene zastavi, katere blagoslovljenje se bode 10. septembra vršilo. Opozorujemo tu vnanje domoljube, kateri hočejo obiskati razstavo, da naj to do tedaj odložé, da se bodo udeležili tudi te slavnosti, ki bode velikanska. Sladnost bode imposantna, mnogo slovenskih in hrvatskih društev se je uže oglasilo. Vse pričakuje videti ljubljanskega „Sokola“ in slišati pevski zbor ljubljanski, kajti priprave so obširne. Vabljená so vsa društva po Slovenskem in Hrvatskem, naši sosede iz bele Ljubljane nas gotovo počaste takrat, da pohodijo prvokrat Trst s svojimi zastavami. Kakor poročila kažejo, nadejati se je pri slovesnosti kakih 70 zastav raznih društev.

„Tržaški Sokol“ bode takrat morda uže imel jaderne peroti, da bode mogel bratovsko sprejeti ljubljanskega.

Slovenci in Hrvatje! Trst naj bode vam gaslo, dojdite na jadranska obala, tukaj hočemo se pobratiti na kraju sinjega morja, da bode nasprotni narod strmel, da ima majka Slava toliko dičnih sinov in duševnih boriteljev za narod!

Domače stvari.

— (Imenovanje.) Gosp. dr. Alojzij Valenta v Ljubljani imenovan je vladnim svetnikom.
— (Iz Spodnjega Bitinja pri Kranji) poročá se nam, da je bil potres 17. t. m. precej močan. Prvi zjutraj pred 5. uro trajal je blizu jedno minuto, tresle so se mize in posoda na njih. Okolo 8. ure in 50 minut čutil se je drugi, ki je bil še močnejši, plivkala je voda v posodah.

— (Volitev jednega deželnega poslanca) v isterski deželni zbor v okraji koprsko-buzetskem za kmetške občine, kakor smo uže poročili, bode 2. avgusta. Mi prav živo priporočamo zavednim in rodoljubnim volilcem, naj na vso moč skrbe in delajo mej volilci, da bodo volili tacega moža, ki ima srce za narod in državo. Tu bode boj proti „Irredenti“ srdit. Ona se uže zdaj močno pripravlja in rabila bo vsa mogoča, dobra in slaba sredstva, da zmaga, kar se tudi zgodi, ako narodnjaki odločno na noge ne stopijo. To ne bi častno bilo, ampak žalostno, sramotljivo in škodljivo, ker „Irredenta“ je največja sovražnica državi in Slovonom, pogumno in odločno moramo tedaj v boj iti zoper njo, ker dokler bo ona imela moč, ne bo ni miru, ni blagostanja. Iz zloglasnega Čudrovega poročila lahko so izpredvideli volilci, da je „Irredenti“ poglavnejá svrha, da slovansko ljudstvo v Istri potisne v beraštvo, da si s tem olajša izdajalsko delo. Torej, volilci, katerim je na srcu čast, blagostanje, domovina in država, složno stopite nasproti „Irredenti“, kolikor prej se zatre, toliko boljše, zatreti pa se na vsak način mora. „Edinost.“

— (Parno mlatilnico), menda prvo na Kranjskem, omislil si je gospod Janez Malenšek na Brodu pri Ljubljani in je uže do zdaj omlatil z njo sam sebi, kakor tudi sosedom, več žita jako dobro in pred vsem jako naglo. Dozdanje poskušnje pokazale so, da bode posebno večjim posestnikom jako ugajala, ker največje kvantitete omlati v najkrajšem času in mlačev polovico menj stane, kakor po starem. Gospod Jakob Matjan, posestnik v zgornji Šiški (pri Žibertu), naprosil je lastnika, da bode tudi pri njem mlatil in sicer v ponedeljek in vtorek, ako bode vreme ugodno. Opozorujemo tedaj vse napredne kmetovalce, da naj ne zamudé ugodne prilike, ogledati si to zanimivost. Na Českem so jednaki parni mlatilni stroji splošno v rabi, in kjer si jih ne morejo napraviti posamezniki, kupi jih jedna ali več sosesk; na Ogerskem pa nij večje graščine, da bi je ne imela. Mlatilnica je tako prirejena, da ne omlati samo žita, temveč ga ob enem tudi popolnem očisti.

Slovenski pešpolk št. 47.

(Dalje.)

Častnikom (štabu) prišteta so bila takrat sledeča dostojanstva: polkovnik (lastnik), podpolkovnik, obristwachtmeister, regimentni kvartirmeister, auditor (sodnik), kaplan, tajnik, provijantmeister, ki je skrbel za živež, regimentni brivec, bobnar in profos. Vsak oficir je imel pripasan tenak meč in v roki palico. Razločevali se nijso po zvezdah in ovratnikih, ampak po palicah: lajtnant je vedno seboj nosil špansko trstiko brez gumba, stotnik trstiko s koščenim gumbom, obrist-lajtnant takšno s srebrnim in obrist z zlatim gumbom. Glavo je oficirju pokrival sivkast klobuk, kateremu je desni krajnik bil na vzgor zavihan. Za klobukom so imeli zatakna ruđeča in bela peresa, ki so nazaj do sred hrbta sezala. Telo pokrivala je žolta suknja, prsi varoval železen oklep, vrat pa krasil širok ovratnik drobno nazobčanih čipkov ali špic. Nosili so kratke pa košate hlače in visoke črevlje. Okolo ledja vil se je širok rudeč pas. Suknja in kamižola bila je preprežena z debelimi zlatimi obšivi in obrobi.

Vojakov bilo je sprva 2 batalijona. Vsak batalijon je štel 5 kompanij. Kompaniji lastnih bilo je pa: 1 stotnik, 1 častnik, 1 barjaktar, 1 feldweibel, 24 vodnikov, namreč 6 korporalov, 18 frajtarjev, ki so druge gonili na straže, 88 mušketerjev, ki so puške nosili, 48 suličarjev, ki so kopje ali dolge sulice imeli, 8 grenadirjev, ki so metali granate. Vsak vojak imel je žolto suknjo do pod kolena, kamižolo, dobre pa nizke črevlje, volnate dolge nogovice, kratke hlače iz telečjega usnja, črn ovratnik, 2 srajci, usnjate zavihane rokavice, torbico za 40 patron in telečnjak. Pod suknjo in okolo kamižole bil je usnjat prepas, na katerem je visel tenak meč. Služil pa je na mesec vsak vojak 6¹/₂ gld., polkovnik pa 450 gld. Vrh tega so dobili kruha, mesa, vina in pive. Vsak mesec je za polk trebalo 6410 gld.

Takšen je bil začetek našemu domačemu regimentu št. 47.

Iz Kolina šel je naš polk najprvo v vojsko zoper Turka, bližajočega se osrčju cesarstva od srbškega Belega Grada. Cesar Leopold I. poda se s cesarico ogledovat vojske, zbrane pri Požunu. Zbranih je bilo 32.600 mož, pri teh bil je tudi naš polk.

Mej slovesno mašo pod milim nebom prisegli so zmagati ali umreti. Cesar se odpelje v Beč, višji poveljnik vojvoda Lorenski ukrene z vojsko proti Komarni in Ostrogonu, češ, Turek bode udaril za njim, zapustivši pot v Beč. To pa se ne zgodi. Temveč ogleduhi poročajo, kako silni Kara Mustafa uže pri Oseku čez Dravo spravlja 200.000 Turkov, 70.000 neredne vojske in 300 kanonov ter naravnost dere proti cesarskemu Dunaju. Pečuh, Stolni Grad, Papa, Vezprim, Sambotelj, Kermend je kmalu poplavljen, Šopronj naše armadi za hrbtom zaseden.

Dne 30. junija 1863 prihrujejo prvi Turki pred Gjur, kjor so mušketerji našega polka za nasipi čakali sovražnikov. Začnejo sipati prvič krogle v Turka in marsikateri jezdec pade raz brzega konjička; ostala turška druhal odjaha po več bojnikov. V Gjuru tedaj bil je naš regiment prvokrat na krvavem delu. Predno došlo je več Turkov, udarili so naši vojaki iz mesta Gjura, se združili z ostalo vojsko, prekoračili Dunav pod Požunom ter hiteli po onej strani, da se združijo s kristijansko vojsko, katera se je zbirala okolo Kremsa in Korneuburga. Na tej poti zgrabili so se naši vojaki blizu Požuna s Tököljevo četo ter jo zapodili nazaj dne 26. avgusta. To je bila prva bitka, koje se je udeležil naš polk.

Turški veliki vezir Kara Mustafa došel je pred Dunaj dne 14. julija zgodaj. Kmalu obkolijo Turki mesto in streljajo v zidovje in napadajo divje in vztrajno. V največji sili se spusti drzen mož na konji skozi reko Dunav ter prinese vojvodi Lorenskemu kratko prošnjo: ne odlagajte s pomočjo, ne odlagajte!

Slavni kralj poljski, Janez Sobijeski, zbiral je mej tem onkraj Dunava veliko vojsko, da reši Dunaj. Dne 8. septembra, na praznik Marijinega rojstva prekorači široki Dunav in razpostavi okolo Tullna svojih 70.000 mož in 168 kanonov. Vsa armada je obrnena proti Dunaju; hrabri slovanski Poljaci stojijo na desnem krilu, na sredi Nemci z Bavarskega in sploh iz Nemčije, na levem krilu ob Dunavu pa cesarski regimenti, mej temi tudi naš.

Tako urejena pomika se vojska naprej in dospe 11. sept. zvečer na gozdnate brege pred Dunajem. Trojni strel iz kanonov in ogenj v temni zrak sproženih raket naznanja uže obupanom meščanom bližnjo pomoč in rešitev.

13. septembra služila se je rano sv. maša v cerkvi na Kahlenbergu. Potem okrepcajo se kristijanski vojaki v naglici ter udarijo v treh oddelkih na sovražnika. Strahovit boj se začne. Toda kristijani zmagujejo, Turki omagujejo. Kara Mustafa napada mesto, se brani zoper vnanjo krščansko vojsko, pa vse je zastoj.

Turki zapuste kanone, šatore, strelivo, živež, ter zbeže. Še le v Budimpešti se ustavi Kara Mustafa, potem pa gre v Beli Grad. Ali tukaj mu prinese od srditega sultana znano zeleno svilenovrvico, na katero se obesi.

Proti večeru 13. septembra je kralj Sobijeski obhajal slovesen vhod v rešeno mesto dunajsko s svojimi junaki vred. Vojakom in meščanom bilo je dovoljeno osem dnij pleniti bogati turški tabor. Sploh pa so Turki izgubili pri obleganju mesta 48.000 mož, v bitki dne 13. septembra pa 20 000 ljudij, 370 kanonov, 5000 veljblodov, 1000 volov itd.

To je tista sijajna zmaga, ki je rešila mesto Dunaj in zlomila turško silo.

Naš polk zamore se ponašati, da je pomagal rešiti cesarjev dvor in oteti mesto dunajsko. (Konec prih.)

Telegrama „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 20. julija. Najvišje sodišče spoznalo je, da se je z zaplenbo Schönerer-jevega

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

govora po okrožnej sodnji v Korneuburgu in s potrdilom te zaplenbe po dunajskej nad-sodnji prelomil zakon, osobito tiskovni zakon.

Carigrad 20. julija. Porta odgovorila je na identično noto predlagaje novo konferenco.

Poslano.

Začetkom tega meseca prinesel je „Slovenski Narod“ članek pod naslovom: „Čuden pomolog“, v katerem se kritikujejo spisi o sadjereji, katere je donášala tako zvana „Laibacher Schulzeitung“. Na to kritiko odgovarja „Laibacher Schulzeitung“ v zadnji številki na strani 205 s tem, da sumniči mene kot spisatelja onega članka v „Slovenskem Narodu“, ter poskuša, ker jej očitno primanjkuje zmožnosti odgovoriti stvarno, norčevati se iz mojega imena, kar kaže to, da v prazne fraze vtikuje besede Wortkrämer, Wortkrämerei, Kram i. t. d. Odkritosrčno povem, da se nisem jaz, ampak da so me drugi krstili s prozajničnim imenom „Kramar“, obžalujem pa, da „Laibacher Schulzeitung“ odgovarja tako otročje, da bi si človek lahko mislil, da jo uže v resnici zapušča duševne moči. „Laibacher Schulzeitung“ napada me jako surovo, razen tega pa popolnem nedolžno, kajti dotičnega članka v „Slovenskem Narodu“ jaz še nisem pisal, torej slavno uredništvo uljudno prosim, da potrdi to izjavo*). Dalje mi ta listič grozi, da me bode uže še rešetaril, temu odgovarjam le to, da me „Laibacher Schulzeitung“, naj si bo uže organ ali pa samo rudiment „kranjskega učiteljskega društva“, ravno toliko briga kot lanski sneg. Žali me pa ta list le s tem, da si domišljuje, da ga jaz res prav pridno prebiram; pregledal sem pa jedino le zadnjo številko, katero mi je nek učitelj podaril ter me na isti spis opozoril; vsaj bode vsak pameten človek znal da imam mnogo pametnejšega opravila, kakor pa prebirati v slabej nemščini pisane zakotne liste.

V Ljubljani, v 20. dan julija 1882.

E. Kramar.

*) Prav radi potrdimo, da g. E. Kramar nij pisal omenjenega članka. Glavno vprašanje je itak le quid? ne pa quis? Uredništvo „Slov. Naroda“.

Umrli so v Ljubljani:

18. julija: Anton Gross, sodarjev sin, 2¹/₂ mes., Emonska cesta št. 19, za sušico. — Johana Bizjak, delavčeva hči, 13 mes., stari trg št. 11, za vnetjem pluć. — Jovana Skerbič, čevljarjeva hči, 15 mes., Poljanska cesta št. 18, za ošpicami.

19. julija: Anton Žganjar, delavčev sin, 18 mesecev, Hradeckijeva vas št. 6, za ošpicami. — Franc Kuničič, čevljarjev sin, 7 mes., Poljanska cesta št. 18, za ošpicami.

Tržne cene v Ljubljani

dné 19. julija t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	9	43
Rež, „ „	6	01
Ječmen „ „	4	40
Oves, „ „	3	74
Ajda, „ „	6	50
Proso, „ „	6	01
Koruza, „ „	7	—
Leča „ „	9	—
Grah „ „	9	—
Fižol „ „	10	—
Krompir, 100 kilogramov	—	—
Maslo, kilogram	—	90
Mast, „ „	—	86
Špeh frišen „ „	—	74
„ povojen, „ „	—	78
Surovo maslo, „ „	—	75
Jajca, jedno	—	1 ¹ / ₂
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	56
Telečje „ „	—	48
Svinjsko „ „	—	60
Koštrunovo „ „	—	28
Kokoš	—	30
Golob	—	18
Seno, 100 kilogramov	2	50
Slama, „ „	1	69
Drva trda, 4 kv. metre	5	60
„ mehka, „ „	4	—

Tujci:

18. julija.

Evropa: Bachreiner iz Trsta. — Reuvers iz Pulja. Pri Slonu: Färber z Dunaja. — Pri Malléi: Jombarl iz Budimpešte. — Dr. Steiner z Dunaja. — Pri avstrijskem cesarji: Tšek iz Idrije. Pri bavarskem dvoru Janežič z Dunaja. — Gabrovec z Reke.

Tuberozno mleko.

Če se to mleko, sestavljeno iz vegetabilnih in neškodljivih snovi, rabi vsak dan, koža postane mehka, voljna in nežna, hepatici madeži, poletni izpuščaji, vzrastki, nesnage, nenaravna rudečica, vse to izgine; koža se prehoro ne zgubanci ter polagoma pridobiva voljnost in zdravo barvo. V steklenicah po 1 gld. Naročila izvršujejo se točno proti poštnemu povzetju kupila. (451—2)

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.

Dunajska borza

dné 20. julija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	77	gld.	25	kr.
Srebrna renta	77	„	90	„
Zlata renta	95	„	15	„
1860 državno pesojilo	131	„	90	„
Akcije narodne banke	829	„	—	„
Kreditne akcije	326	„	—	„
London	120	„	30	„
Srebro	—	„	—	„
Napol.	9	„	55	„
C. kr. cekini	5	„	67	„
Državne marke	58	„	80	„
4% državne srečke iz l. 1854	250	gld.	119	„
Državne srečke iz l. 1864	100	„	172	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	95	„	15	„
Ogrska zlata renta 6%	119	„	90	„
„ 4%	89	„	15	„
„ papirna renta 5%	87	„	50	„
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	„	—	„
Dunava reg. srečke 5%	100	gld.	114	„
Zemlj. obč. avstr. 4 ¹ / ₂ % zlati zast. listi	120	„	35	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	99	„	50	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106	„	—	„
Kreditne srečke	100	gld.	176	„
Rudolfove srečke	10	„	20	60
Akcije anglo-avstr. banke	120	„	123	50
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	226	„	75	„

V Lescah

bode v nedeljo 23. t. m. v Wuchererjevej gostilni

splošna veselica s plesom,

pri kateri bode sviral oddelek vojaške godbe pešpolka Velikega kneza Mihaela v novo odprtem salonu. Vstopnina je za gospode 5u novičev. — K obilnej udeležbi vabi

Janez Wucherer, gostilničar.

(478—1)

Salicilna ustna voda,

aromatična, vpliva oživljajoče, zapreči pokončanje zob in odpravi slab duh iz ust. 1 steklenica 50 kr.

Salicilni zobni prašek,

splošno priljubljen, vpliva zelo oživljajoče in napravi zobe blesteče bele, a 30 kr.

! Najnovejše spričalo. !

Vaše blagorodje!

Mnogo let vporabljam Vašo salicilno ustno vodo in salicilni zobni prašek z izvrstnim vspehom in priporočati ja morem vsakemu najtopleje. Pošljite zopet od vsakega 3 steklenice.

Spoštovanjem

(466—1)

Anton Slama, župnik.

Vsa navedena sredstva ima vedno frišna v zalogi in jih razpošilja proti poštnemu povzetju

lekarna „pri samorogu“,

v Ljubljani, Mestni trg št. 4.

Začetek kupčije.

Jemljam si čast naznanjati velečestitemu občinstvu, da sem pričel svoje

trgovino z jermeni in torbami,

prav trdno in dobro, po angéških, francoskih in dunajskih oblikah izdelanimi, in dovoljujem si, za prav mnoga naročila priporočati se velečestitemu občinstvu. Popravlja se točno in dobro.

Anton Košir,

(462—2)

jermenar in torbar,

v Ljubljani, gledališke ulice št. 6.

Bilard,

jako dobro ohranjen, z vso opravo vred, se zaradi pomanjkanja prostora ceno proda. — Natančneje o tem pové

Fran Arko

(455—5)

v Dolenjem Logatci.